

ESKİ BİR HİNT GELENEĞİ: SATĪ

Yalçın KAYALI*

Öz

Dul kadınları kocalarının cenaze ateşinde yakma geleneği eski bir Indo-Germanik âdetidir. Benzer uygulamalar hem Avrupa'da hem de, özellikle İskandinav kültürlerde, eski Mısır, Yunan ve Bali'de oldukça yaygındı. Fakat dinsel bir seremoni olarak gelişen satînin kökeni muhtemelen Hindulara dayanır. Satî, dul kalmış bir kadının kendini kocasının cenaze ateşine atarak hayatına son vermesidir. Hindu inancına göre kocası ölen bir kadının kendini kocasının cenaze ateşine atmaktan başka bir görevi yoktur.

Satî uygulamasının ortaya çıkışı Gupta İmparatorluğu döneminden öncesine yani MS. 400'lere kadar dayanır. Yani tarih boyunca binlerce belki de milyonlarca kadın bu katı inanış ya da gelenek sebebiyle hayatını kaybetmiştir. Birçok kez teşebbüs edilen yasaklama girişlerinin sonunda bu uygulama 1829 yılında İngiliz yönetimi altındaki Hindistan'ın genel valisi olan William Bentick tarafından yasaklanmıştır

Anahtar Sözcükler: Satî, Cauhar, Dul Kadın, Ateş, Gelenek

Abstract

An Ancient Indian Custom: Satî

The practice of burning the widow with the corpse of the husband is an old Indo-Germanic custom. Similar practices are notably common both in Europe and especially in Scandinavian cultures and also ancient Egyptians, Greece and Bali, etc. But the possible origin of the rite of satî based on Hindus. Satî was a religious funeral practice among Hindus in which a widowed woman has immolated herself on her husband's funeral pyre. In Hindu beliefs there is no other duty but falling into the funeral pyre for all women, when the husband dies.

---

* Arş. Gör., Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Hindoloji Anabilim Dalı, ykayali@ankara.edu.tr

Existance of the practice satī relies on before Gupta Empire, in other words, approximately 400 AD. So throughout history thousands of women maybe millions pass away because of this severe belief or custom. In the end, after so many times of efforts to ban, the practice was forbidden in 1829 by William Bentick the general governor of British India.

Keywords: Satī, Jauhar, Widow, Fire, Custom

Dul kadınların kendilerini kocalarının cenaze ateşinde yakma geleneği olan Satī, sadece Hintlilere özgü bir adetmiş gibi bilinir. Ancak kuzeybatı Avrupa'dan Hindistan'a kadar yayılmış eski bir Hint- German âdetidir. Yaygın olarak Satī ismi kullanılsa da Suttee şeklinde de kullanımı vardır. Satī sözcüğü Sanskrit kökenli bir sözcüktür ve "erdemli kadın, iyi, adanmış, ve doğru olan" anlamlarına gelir. (Williams, 1995: 1135)

Satī geleneğinde, kocası ölen kadının Satī kararı alması için bir gün beklenirdi. Eğer kadın Satī kararı alırsa eşi yakılmak için yatırıldığında, kadın da yanına uzanabilir, eşi yanarken ateşe atlayabilir ya da bağdaş kurarak eşinin yanında oturur ve kaderini beklerdi.

Hint-Avrupa'nın en eski yazılı kaynakları olan R̥g Veda'da Satī geleneği ile ilgili ya da dul kadınların yakılmasıyla ilgili açık bir anlatım bulunmamaktadır. Ancak R̥g Veda, X. 18: 7'de dul kadınlarla ilgili imada bulunulmuştur. (Macumdar, 1965: 393)

“Şu dul bırakılmamış kadınlar soylu kocalarıyla birlikte hoş kokular ve merhemler sürünsünler. Kederden uzak olan, hiç ağlamayan parlak mücevherlerle süslü kadınlar ilk önce onun bulunduğu yere çıksınlar.” (R̥g, X, 18: 7)

Dul kadın kelimesinin yer aldığı bu şlokada (beyit) sadece dul olmayan bir kadının fiziki görünümünden kısmen bahsedilmişse de dul kadınların yakılması ya da toplum içerisindeki statüleri ile ilgili anlatımlara yer verilmemiştir.

Aynı şekilde Satī geleneği ile ilgili erken dönemde yazılan Sūtralar¹'da ve Manu Smṛti'de² de herhangi bir bilgiye rastlanmamaktadır. Sadece

¹ Sanskrit: सूत्र (sūtra) sözcüğü "iplik" anlamına gelir ve Klasik Sanskrit Edebiyatının koleksiyonlarından biri olarak bilinir. Yazılış tarihi olarak MÖ 500 – MS 500 yani bin yıllık bir süreçten bahsedilir. Sūtra eserleri, küçük ve uyaklı cümlelerle yazılmış din ve eğitim konularını içeren metinlerdir.

²Sanskrit: मनुस्मृति (Manusmṛti), मानवधर्मशास्त्र (Manava Dharmaśāstra) olarak da bilinir. MÖ 200 ile MS 200 arasında yazıldığı kabul edilir. Smṛti kişinin hayatındaki

Vishṇudharmasūtra'da kocası ölmüş bir kadının kocasının cenaze ateşine atlamaktan başka bir görevinin olmayacağından bahsedilmiştir. (Macumdar, 1965: 395)

Eski Hint'te dul kadınların evlenmelerine izin verilmezdi. Kocasını ölen kadın oğulları yetişkinse onların himayesine girer aksi takdirde kadınlar kocalarının yakın akrabalarının yanında yaşardı. Ailesinin himayesinde yaşayan dul kadının mutlu görünmesi ayıplanırdı. Dul kadınların saçlarının her zaman kesilmiş olması gerekirdi. Yedikleri yemekse sadece günde bir kez ve hayatta kalabilmek içindi. Bütün mücevherlerine el konulurdu ve bir kat hasır üzerinde yatarlardı. Hayatlarını yaşadıkları evlerdeki insanlara adar ve onlara karşı büyük bir saygı gösterirlerdi.

Eşini kaybetmenin vermiş olduğu üzüntüyle yaşayan dul kadına eski bir sārī³ verilirdi. Bu eski sārīye, pota sārī denirdi. Yas dönemindeki dul kadının uğursuz olduğuna ve kötü şans getirdiğine inanılırdı. Dul kadın bir yıl boyunca odanın bir kenarında oturur ve olabildiğince az yemek yer ve çok az konuşurdu. Bir yılın sonunda yas tutması için oturduğu köşesinden ayrılır ve üstündeki sārīyi başka bir dul kadının giymesi için çıkarırdı. Hintliler bir kadının dul kalmasını, kadının önceki hayatındaki günahlarına bağlamışlardı. Bu durum Hintlilerin tekrar tekrar dünyaya gelme inançlarının da bir belirtisidir.

Satī geleneğiyle ilgili eski Hint'te ilk uygulama MÖ 316 yılına aittir. Efsaneye göre Hintli lider, Eumenes ile savaşa girmişti. Çetin geçen savaşta kral acımasızca öldürülmüş ve geride iki karısı kalmıştı. Satī yapılması konusunda iki kadında adeta birbiriyle mücadele içindeydi. Savaşın galip tarafı olan Grek ve Makedon komutanlar genç olanı tercih ettiler zira yaşlı olan eşin çocukları vardı. Yaşlı olan kadın oradan uzaklaştırılmış ve kafası kazıtılmıştı. Genç kadın ise aile fertlerinin huzurunda, kocası için hazırlanan odunların üzerine -kocasının yanına- uzanarak hayatına son vermişti. (Macumdar 1968: 567-568)

---

dört aşamadan görevlerinden, kral ve memur vazifelerinden, karı ve koca ilişkilerinden, medeni ve ceza hukukundan, çeşitli kastların orijinlerinden, günahın çeşitli şekilleri ve bazı felsefe doktrinlerinden bahseder. Manu smṛti üzerine Medhatithi'nin yorumu 9. yüzyıla, Govindaraca'nın 11. yüzyıla ve Kulluka'nın ise 13. yüzyıla aittir. Hint mitolojisine göre ilk insan olarak kabul edilen Manu, Manu Smṛiti'nin yazarı olarak kabul edilir.

³ Geleneksel Hint kadın kıyafetidir.

Klasik Sanskrit Edebiyatı eserlerinde de Satī uygulamasından sıkça bahsedilmiştir. Brahmapurāṇā'nın (MS 900-1350) Gautamīmāhātmya bölümündeki anlatım şöyledir:

“Kocasının ölümünden sonra kendini de ölüme adayarak kadın, kocasıyla birlikte cennette yaşar. Kocasıyla beraber eğlenceli vakit geçirir ve mutlu olur. Ayrıca kişi eğer bir Brahmanı ya da arkadaşını öldürmüştü onun bu günahından kurtulması için karısının da kendisinin cenaze ateşine girerek ölmesi gerekir. Kocasının cenaze ateşinde yanan kadın kocasının bütün büyük günahlarını temizler. Bu kefareti ödemeyen kadın bir dahaki dünyaya gelişinde de kadın olmaktan kurtulamaz.” (Sharma., A., Ray A., Hejib A., Young K., 1988: 30-31)

“Veda-Vyāsa-smṛti'de (II.53) ise: ‘Brahman bir kadının kocası öldükten sonra kendisini ateşe atarak kocasına kenetlenir. Eğer bunu yapmıyorsa dünyevi zevklerden vazgeçerek saçını kestirip, bir deri bir kemik bir şekilde hayatını sürdürür.’ şeklinde bir anlatım mevcuttur. Vishṇupurāṇa'da ise Kṛṣṇa öldükten sonra sekiz tane prensesin de Kṛṣṇa'nın cenaze ateşine atlayarak hayatlarına son verdiklerinden bahsedilir. Rāmāyaṇa destanında ise açık bir şekilde Satī'den bahsedilmezken sadece Uttarakāṇḍa 17.15'de, Brahman kadınının kendini kurban ettiği anlatılır: ‘Ravana'nın saldırısına uğrayan Vedavati'nin annesi kendini ateşe atarak canına kıymıştır.’ (Sharma., A., Ray A., Hejib A., Young K., 1988: 32) Öyle ki bu durumun sebebi eşinin ölümüyle ilgili değil, çirkin bir saldırıya uğrayan kadının vicdani kanaatidir. Zira Hint inancında saldırıya uğrayan bir kadın, saflığını kaybederek günaha bulaşmıştır ve bu günahlarından arınması gerekir, ateş ise insanı günahlardan arındıran kutsal bir güçtür.

“Mahābhārata destanındaki anlatımlarda ise dul kalan kadının yakılması durumu açık bir şekilde ifade edilmiştir: Kanlı savaşın anlatımının yapıldığı bu destanda dul kadınların yakılmasıyla ilgili de oldukça fazla sahne mevcuttur. Bu sahnelerden en ünlüsü Pāṇḍu'nun en sevdiği karısı olan Mādrī'nin kocasını kaybettikten sonra ateşe atlayarak canına kıydığı bölümdür. Virāṭa-parva'da ise Kīcala'nın da eşi ile yakılmasının emredildiği anlatılır. Mausala-parva'da da Vasudeva'nın eşlerinden Devakī, Bhadrā, Rohiṇī ve

Madirā'da kendini eşleriyle beraber yakmışken Kṛshṇa'nın eşlerinden Rukmiṇī, Gāndhārī, Saibyā, Haimavati ve Cambava'nın kendilerini Kṛshṇa'nın cenaze ateşine atarak hayatlarına son verdiklerinden bahsedilmektedir. Satyabhāmā ve Krishna'nın diğer sevgilileri ise ormana giderek çileci bir yaşam tarzı sürmeye başlamışlardır. Şanti-parva ise kocasının ölümünden sonra kendini ateşe atan dişi bir güvercinden bahseder." (Macumdar, 1968: 567)

Sanskrit Edebiyatının Epik dönemine ait metinlerde yer alan Satī anlayışından bahsettiğimiz bu bölümün ardından şimdi de Hintlilerin klasik dramlarından biri olan Şudraka'nın⁴ Mriçchakatika adlı eserindeki anlatımına değineceğiz. Eserde, kocasının ölüm haberini alan Dhūtā, bu haberi duymaya dayanamaz. Daha eşinin cenazesi gelmeden kendini ateşe atarak ölmek ister. Ancak ermişler, Brahman kadınlarının kocalarının cenazeleri olmadan kendilerini ateşe atmanın günah olduğunu söylerler. Bunun üzerine beklemeye başlayan Dhūtā, eşinin çıkıp gelmesiyle kendini ateşe atmaktan vazgeçer. (Şudraka, 2007: 241-242) Bu anlatımda satī uygulamak isteyen bir kadının, eşinin cenaze ateşinin dışında bir ateşe atlayarak da bu adeti gerçekleştirebileceğini görüyoruz.

Verdiğimiz örneklerde de görüldüğü gibi Satī ya da Suttee, Hintlilerin zengin edebiyatlarının içinde de sıkça işlenmiş kadim bir gelenektir. Bu geleneğin tarihsel süreç içerisindeki öyküsü de bir o kadar ilgi çekicidir.

MÖ 316'da Büyük İskender'in keşif ekibinde yer alan tarihçi-seyyah Aristobulus, Hintli bir askerin Taxila'daki Satī uygulamasının atası sayılabilecek bir uygulamadan bahsettiğini kaydetmektedir. Bu geleneğe "anumarana" adı verilmektedir. Satī'den farkı ise tamamen gönüllülük esaslarına göre düzenlenmesidir. Anlatımlarda birden fazla eşe sahip olan erkeğin karılarının, cenaze ateşine girmek için adeta yarıştıkları söylenmektedir. Bu uygulama dinsel bir töreni değil, kocasına bağlı olan eşlerin mücadelesini temsil eden bir adettir. (http://en.wikipedia.org/wiki/Sati_Practice, Erişim Tarihi: 05.05.2012)

Dini bir ritüel olarak uygulanan Satī'nin Hint alt kıtasında uygulanışı ile ilgili ilk tarihsel kayıtlar Gupta İmparatorluğu döneminin öncesini yani yaklaşık olarak MS 400'ü işaret etmektedir. Bu tarihsel bilgi Satī'den

⁴ Şudraka 4. yüzyılda yaşadığı varsayılan önemli bir şairdir. Onun dram türündeki Mriçchakatika yani Toprak Arabacık adlı eseri günümüze ulaşan tek yapıtıdır. Dünya Edebiyatı'nda Shakespeare ve Victor Hugo ile karşılaştırılacak kadar seçkin bir yazardır.

bahseden Mahābhārata'nın ve Mriççhakatika'nın yazılış tarihleriyle de paralellik göstermektedir. Satī 19. yüzyıla yani İngilizlerin Hindistan'ı işgal ettiği döneme kadar dinsel bir tören olarak uygulanmaya devam etmiştir.

Satī'yi engellemeye yönelik ilk politikalar Hindistan'ı işgal eden Türkler tarafından uygulanmıştır. Türkler tarafından kurulan ve Ortaçağ Hindistan'ına damgasını vuran Delhi Sultanlığı, İslami inanca ters düşmesi sebebiyle Satī uygulamasına kati bir şekilde karşı çıkmıştır. Yönetimin bu tavrına karşı çıkan Hindular ise sert bir şekilde cezalandırılmış ve bu durum Hinduların bir dönem de olsa Satī'den uzak durmalarını sağlamıştır.

Delhi Sultanlığı döneminin ardından daha ılımlı dini ve siyasi yönetim izleyen Hümayun (1530-1540) Satī'ye karşı çıkmasına rağmen uygulanmaları engelleyememiştir. 1542- 1605 yılları arasında hüküm süren Ekber Şah ise Satī'yi önlemeye çalışmış ve idari makamlardan izin alınmaksızın uygulamasını yasaklamıştır. Satī uygulamasına maruz kalacak kadının düşüncesine önem verilerek toplum baskısıyla yapılmasına karşı çıkmıştır. Çocuk yaştaki dullara uygulanması ise kesinlikle yasaklanmıştır. Ekber Şah'tan sonra yönetime geçen Alemgir Şah 1663 yılının Aralık ayında yönetimi altındaki her yerde asla bir kadının yakılmamasını emretmiştir. Bu emir oldukça etkili olmuş ve onun saltanatı boyunca Satī oldukça azalmıştır.

XV. yüzyılın sonlarına doğru Sikh'lerin ilk gurusu olan Guru Nanak da söylemlerinde Satī'ye karşı olduğunu belirtmiştir. "XVI. yüzyılda Sikh Guru Amar Das (1552-1574) bu uygulamayı kınayarak, 'Satī ölen kocaların ardından kadınların kendilerini de yok etmeleri anlamına gelmez. Gerçek Satī ölen eşlerin ardından tutulan gerçek yastır. Satī efendisi yani kaybettiği eşinin ardından namuslu bir şekilde ona kavuşacağı günü bekleyen kadının erdemidir.'" (Penzer, IV. Cilt, 2001: 263) diyerek bu geleneğin uygulanmasına karşı çıkmıştır.

İngiliz yönetiminin Hindistan'ı işgalinden sonra ilk olarak Sir C. Malet ve Jonathan Ducan bu tarz bir uygulamanın yanlışlığına dikkat çekmiş ve Wilson'un da desteğini alarak Satī uygulamasını engellemeye çalışmışlarsa da başarılı olamamışlardır. 1817 yılında yalnızca Bengal'de yedi yüz dul kadına Satī uygulanmıştır. 1827 yılında ise Hindistan genel valisi olan William Bentick'in ilk reformu Satī'yi yasaklamak olmuştur ve uygulamaya devam eden kişilerin ise katil olarak yargılanacağını ilan etmiştir. (Penzer, IV. Cilt, 2001: 265)

Y. Hikmet Bayur, İngiliz Sömürge döneminde Satī geleneğiyle ilgili yaşananları şöyle aktarmaktadır: "Hintliler, dul kadını Satī'ye kandırmak için her türlü baskıyı yapıyorlardı. Onlara uyuşturucu maddeler vererek bu

işe razı ediyorlardı. 1812 yılında İngilizler bu maddelerin dul kalan kadına verilmesini yasaklamıştı. Ancak bu durumu denetlemesi çok güçtü ve Satī ile ilgili kesin yasak 1829 yılında gelmiş ve 1856'da dul kadınların evlenmesinin mümkün kılan bir kanun çıkartılmıştır. Bu durum Hindularca hiddetle karşılanmıştı.” (Bayur, 3. Cilt, 1897: 292)

1850'lerden sonra Hindistan'da cereyan eden Satī uygulamaları ile ilgili bilgilerse şöyledir: “Rancīt Singh ile birlikte dört kadın, Kharak Singh ile birlikte bir, Nao Nihāl Singh ile birlikte iki, Raca Suchet Singh ile birlikte on ve beraberindeki yüz cariyesi eşlerinin cenaze ateşlerine atılmıştır. 1845 yılında ise Cawāhir Singh'in dört eşi askerler tarafından son anda Satī'den kurtarılmıştır. Ayrıca 1904'te Behar'da, 1905'te Pencab'ın küçük bir köyünde ve 1906'da Cawnpore ve Kalkūta'da Satī yapıldığı bilinmektedir.” (Smith, 1923: 689)

Satī hem Brahmanlar hem de Kshatriyalar tarafından uygulanan bir gelenek olarak Hindistan coğrafyasına hâkimdi. Öyle ki bugün bile koyu Hindu inancına sahip kabileler tarafından nadiren de olsa uygulandığı bilinmektedir.

Eski Hint'te, kadınların ateşe girerek hayatlarına son verdikleri diğer bir uygulamaya ise “cauhar” adı verilir. Cauhar, kocaları savaşa giden kadınların düşmanlarından gelebilecek saldırılara karşı kendilerini korumak için toplu bir şekilde yakılan kutsal ateşe⁵ atlamalarıdır. Bu davranış iffetini korumak isteyen kadınların zehir içerek ya da kendilerini asmalarına göre daha makul bir yöntem olduğuna inanılır. Zira ateş onlara bu erdemli davranışlarından dolayı acı vermez. Bu gelenek özellikle Kshatriya kastına mensup Racput Krallarının eşleri ve hanedan üyeleri tarafından uygulanırdı. Hint tarihinde kaydedilen en büyük cauharlar Çittor kalesinde 1303, 1535 ve 1568 yıllarında yaşanmıştır. Satī ile arasındaki en büyük fark ise cauhar geleneğine maruz kalan kadının eşinin hala yaşıyor olabileceği gerçeğidir. Çünkü savaş devam etmekte ve belki de kocası bu savaştan sağ kurtulacaktır. Ancak kadınlar namuslarına zarar gelmesindense alevler içinde ölmeyi tercih ediyorlardı. (<http://en.wikipedia.org/wiki/jauhar>, Erişim Tarihi: 04.05.2012)

---

⁵ Hint toplumunda önemli bir yere sahip olan ateş, kurban törenlerinin vazgeçilmez bir unsurudur. Ateş, kötü ruhları kovandır. Hint kutsal ateşinin tanrısı Agni'dir. Agni, kutsal kurban törenlerini düzenlediği gibi aynı zamanda insanoğlunun tanrılara yakarışlarını ileten ve adaklarını taşıyandır. Günahlardan arındırır. Saflığın ve temizliğin sembolüdür.

Daha önce de söylediğimiz gibi kadınların kendilerini kocalarının cenaze ateşlerine atmaları sadece Hint'e özgü bir gelenek değildir. Tarih boyunca farklı uygarlık ve coğrafyalarda da benzer biçimlerde bu gelenek görülmüştür. Bazı yerlerde tıpkı Hindistan'daki uygulamalara benzer biçimdeyken bazı yerlerde ise biçimsel farklılıklara uğramıştır. Tarihsel süreç içerisinde değişik bölgelerde meydana gelen bu uygulamalardan bazıları şunlardır:

Procopius'un kayıtları ilkel kabilelerde, kadınların kocalarının cenaze törenleri için hazırlanan yanan odun yığınlarının içine atlayarak kendilerini öldürdüklerinden bahseder.

3. ve 6. yüzyıllar arasında yaşayan bu Germanik kabilenin Avrupa'nın çeşitli bölgelerinden İsveç'e oradan da Karadeniz'e göç ettikleri bilinir. Grimm ise "Deutsche Rechtsaltertümer" adlı eserinde dul kadınların kendilerini öldürmelerinin, İskandinavlara ait bir gelenek olduğunu belirtmiştir. (Penzer, 4. Cilt, 2001: 255)

Dul kadınların öldürülmesi eski Mısır'da da görünen bir durumdur. Thebes'te bulunan Amen-hetep'in mezarında bazısı zehirlenmiş bazısı boğulmuş bazısı da intihar etmiş birçok kadın cesedi bulunmuştur. Kralın karıları olan bu kadınlar böylece kocalarıyla beraber öteki dünyaya gitmiş ve orada da, kocasına hizmet etmeye devam edeceklerine inanmışlardı. (Penzer, 4. Cilt, 2001: 257)

Tarihsel kayıtlar Çin'de de dul kadının toplum içindeki statüsünün hiç iç açıcı olmadığını göstermektedir. Öyle ki dul kadına iffetsiz bir kadınmiş gözüyle bakılırdı. Ayrıca kocasının ölümünden sonra kendisini öldürmesi onur verici bir davranış olarak karşılanırdı.

Hinduizm inancına sahip, doğu Hint adası Bali'de de dul kadınların yakılması geleneğinin uzun yıllar sürdüğü bilinmektedir. Bali kralı öldüğünde eşleri ve cariyeleri de kralla birlikte yakılırdı. Yakılan bu kadınların sayısı bazen yüzü bulabiliyordu. (Penzer, 4. Cilt, 2001: 258)

İskit krallarının mezarlarında atlarının ve hizmetçilerinin gömüldüğü bir yer olduğu bilinir. Kral ölünce karısı ve hizmetçileri de boğazlanarak öldürülür; kralın yanına gömülürlerdi. Monier Williams, Indian Wisdom adlı eserinde İskitlerdeki bu geleneği anlattıktan sonra şu açıklamayı yapmıştır: "Satî töreni büyük olasılıkla kaynağı Hintlilere ait bir gelenektir. Eski çağ göçmenleri bu geleneği alarak Hindistan'dan kuzeybatıya taşımışlardır." (Williams, 2002: 258)

Hindistan'dan doğup Avrupa'ya kadar yayılan Satî, Hint uygulamasındaki ateş ögesiyle farklı bir nitelik kazanmıştır. Hindu inancına

göre kadının hayatına son verirken kocasının cenaze ateşine atlaması, onun erdemli biri olduğunun göstergesidir. Zira ateş erdemli kadına zarar vermez aksine yüceltir. Ateşin bu gücü Hintlilerin ulusal destanlarından Rāmāyana'da da benzer biçimde işlenmiştir.

İfrit Rāvana tarafından kaçırılan Sītā, eşi Rāma tarafından kurtarıldıktan sonra masumiyetini kanıtlamak için ateşe atlamış, ancak ateş ona zarar vermeden kutsamıştır. Yüzyıllar boyunca uygulanan Satī, İngilizlerin ve M. K. Gandhi'nin bütün çabalarına rağmen engellenememiştir. Kanunen yasaklanan Satī'nin, kırsal kesimlerde hala yer yer uygulandığı bilinmektedir.

KAYNAKÇA

- BAYUR. Hikmet Y., (1987), Hindistan Tarihi, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara.
- GRİFFİTH, Ralph T.H., (1995) The Hymns of the Rgveda, Motilal Banarsidass Publishers, Delhi.
- MACUMDAR., R.C., (1965), The Vedic Age, Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay.
- MACUMDAR., R.C., (1968), The Age of Imperial Unity, Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay.
- PENZER., N.M., (2001), Somadeva's Kathasaritsagara, (Çev. C.H. Tawney), B.R. Publishing Co., Delhi.
- SHARMA., A., Ray A., Hejib A., Young K., (1988), Sati Historical and Phenomenological Essays, Motilal Banarsidass Publishers, Delhi.
- SMİTH., Vincent A., (1923), The Oxford History of India, At the Clarendon Press, Oxford.
- ŞUDRAKA, (2007) Toprak Arabacık (Mriççhakatika), (Çev. Korhan Kaya), Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Ankara.
- WİLLİAMS., Monier, (2002), Indian Wisdom, Rupa & Co., Delhi.
- WİLLİAMS., Monier, (1995) A Sanskrit-English Dictionary, Motilal Banarsidass Publishers, Delhi.
- (http://en.wikipedia.org/wiki/Sati_Practice, Erişim Tarihi: 05.05.2012)
- (<http://en.wikipedia.org/wiki/jauhar>, Erişim Tarihi: 04.05.2012)